

II

Ông Hoàng

— Huýt ky.

Nghe Văn Bình gọi thêm huýt ky, người bồi trợn mắt kinh ngạc. Trong đời hầu bàn, y đã gặp nhiều tay thần tửu, song uống rượu như Văn Bình y mới thấy lần đầu. Vì đặc biệt là uống rượu sáng sớm, thay cho bữa ăn điểm tâm, và uống vô hồi kỳ trận. Loảng một cái, Văn Bình đã cạn hết ly thứ sáu. Gã bồi có cảm tưởng ông khách sút miệng rồi nhô ra chứ không uống. Y ghé cổ, nhìn quanh ghế. Văn Bình cười xòa :

— Cho thêm hai huýt ky lớn nữa.

Mộng Kiều ti tay lên bàn, nhìn ngáy ngất vào đôi mắt sáng quắc của chàng. Ngày tháng trôi qua Văn Bình vẫn không già, mái tóc quăn lòa xòa trên vầng trán rộng bướng bỉnh, lông mày sắc như nét mác, cái miệng hay cười, lúc cười dĩ thỏa, lúc cười lạnh ngắt như nước đá. Chàng mặc sơ mi ngắn, lộ những bắp thịt rắn chắc trên nền da hồng hào, bộ ngực lực sĩ cân đối nổi bật sau làn vải ni-lông màu xám nhạt.

Mộng Kiều quen chàng từ lâu. Tỉnh thoảng, chàng đến thăm nàng trong căn phòng âm cúng ở đường Võ Tánh, rồi chàng đột ngột ra đi, không biết đi đâu. Nàng là vũ nữ nổi tiếng của Sài Gòn hoa lệ, hàng chục người đàn ông triệu phú sẵn sàng cất nhà vàng, mua sâm banh uống thay nước trà, để mời nàng mà nàng vẫn đứng đưng. Thấy chiếc nhẫn kim cương ông anh đeo ở ngón tay trắng muốt, Văn Bình hỏi đùa :

— Em sắp lên xe hoa phải không ?

Nàng sa sầm nét mặt. Lặng lẽ, nàng lột nhẫn, đưa phía sau cho chàng xem. Trên nền bạch kim, chàng đọc được hai chữ VB. Chàng thở dài :

— Xin lỗi em. Em đã biết anh ư sống trôi nổi, không thể lập gia đình.

Nàng cũng thở dài :

— Em cũng biết thế, song định mạng đã an bài rồi, anh ạ. Sáng nay, anh đưa em đi uống rượu sớm em đoán là anh sắp lên đường, và chúng mình sắp xa nhau rồi. Anh không nói anh làm nghề gì nhưng em là đàn bà, em biết lắm, em chỉ cầu nguyện cho anh được yên lành trở về và đừng quên em, thế thôi. Còn chúng mình thành vợ thành chồng hay không, đó là chuyện phụ, vì em biết anh có rất nhiều người yêu.

Văn Bình kéo bàn tay mềm mại của Mộng Kiều lên môi, và hôn nhẹ nhẹ. Một tiếng nói làm chàng giật mình :

— Lố lăng quá.

Chàng nhìn sang bàn bên. Hai gã to lớn, mặt mũi gân guốc, da dẻ một màu nâu bóng như đồng hun ôm nhau cười một cách khả ố. Văn Bình

không chấp, gọi bồi trả tiền. Chàng đứng dậy, đưa Mộng Kiều ra cửa, thì một tên xô ghế, cố tình chạm người nàng. Cái xác cầm tay bị văng xuống đất. Mộng Kiều phải vịn vào bàn để khỏi ngã. Biết bị gây sự, Văn Bình vẫn thản nhiên cúi xuống nhặt cái xác, nhưng tên thứ hai đã dẫm chân lên.

Không nhịn được nữa, Văn Bình quát mắt :

— Các anh định độ sức với tôi phải không ?

Mộng Kiều ôm lấy vai chàng :

— Thôi anh. Gây chuyện làm gì.

Tên to béo trả lời bằng một trái dấm vào mặt Văn Bình. Cực chẳng đã, chàng phải ra oai, cho hai đứa một bài học. Quả thối sơn chưa tới nơi đã bị chàng hoành tay, hất mạnh ra, đối thủ ngã mèo trên đất. Tên thứ hai phóng chân đá, Văn Bình bắt lấy và tống y vào đồng ghế hỗn độn. Thực khách trong nhà hàng nhao lên. Chàng khoác tay Mộng Kiều, sửa soạn đi ra thì có tiếng la :

— Cần thận, chúng có dao.

Tiếng gió vèo vèo sau lưng, Văn Bình không thèm ngoảnh lại, chỉ nghiêng người sang bên. Lưỡi dao nhọn hoắt rơi gọn vào tay chàng. Tên thứ hai đâm móc từ dưới lên trong một thế võ cực kỳ nguy hiểm. Văn Bình tặng một ngọn cước bất thần vào giữa ngực. Lần này, y ngã xuống và không lớp ngóp bò dậy được nữa.

Văn Bình đánh diêm châm diều Salem. Thấy hai đối thủ nằm mọp rên rĩ trên nền gạch ướt át, chàng không nở đánh thêm và chỉ nói một câu ngắn ngủi :

— Chào hai anh.

Rồi chàng lững thững ra đường giữa hàng chục cặp mắt than phục. Chàng mở cửa xe cho Mộng Kiều lên. Chiếc Cọt-ve sơn trắng, thấp lè tè, mũi trần, nằm khoe sắc dưới ánh nắng trời hè rực rỡ. Chàng gài số hai, giục xe ra khỏi lề, phóng như tên bắn trên đường Tự do. Tới chợ Bến Thành, chàng dừng lại cho nài g xuống. Nàng hôn lung tung vào má và tóc chàng :

— Chừng nào anh về ?

— Không biết nữa. Nhưng chắc chắn là sau khi về Sài Gòn, anh sẽ lại em ngay.

Văn Bình quay xe về đại lộ Nguyễn Huệ. Hồi sáng, ông Hoàng đã sai người gọi chàng. Sau một tháng dưỡng sức, chơi bồi và tiêu tiền thả cửa, chàng lại lao đầu vào cuộc sống nguy hiểm. Tổng hành doanh của ông Hoàng đã rời khỏi phi trường Tân sơn nhứt và được thiết lập cuối đường Nguyễn Huệ gần bờ sông, trong một bin-dinh tam tầng, cao bằng lầu quán Caraven, đội lốt một công ty tư nhân tên là Công ty Việt nam Điện tử.

Theo lệnh ông Hoàng, chàng vòng xe ra đường Phú Kiệt, đậu trước một tiệm ăn lâu, rồi bách bộ về phía bin-dinh. Trụ sở của ông Hoàng không khác những nhà buôn ở đường Nguyễn Huệ là mấy : phía trước quét vôi trắng toát, cửa sổ che rèm, bên dưới một người chạ đứng gác. Văn Bình chăm chú đọc tấm biển đồng gắn vào tường, suýt phì cười. Nếu ông Hoàng không cho biết địa chỉ, chàng cũng chịu bỏ tay, đứng nói là địch nữa.

Chàng không ngạc nhiên khi thấy bên dưới toàn nhân viên lạ hoắc. Chàng cúi đầu chào một

thiếu nữ ngồi sau bàn «chỉ dĩa». Thiếu nữ nhón miệng cười lịch sự :

— Thưa, ông cần gặp ai ?

Thiếu nữ có cái miệng duyên dáng quá ! Suýt nữa chàng quên cả lời ông Hoàng dặn. Chàng nói :

— Tôi là kỹ sư Vạn. Tôi có hẹn với ông Đồng ở phòng giám đốc.

Đang cười, thiếu nữ vụt trở nên nghiêm nghị. Nàng mở rộng đôi mắt uơn ướt, nhìn chàng từ đầu xuống chân, nửa kinh ngạc, nửa mừng rỡ. Đoạn nàng ấn phít điện thoại.

— Alo, có chị Ngọc đấy không ? Một ông khách xưng là kỹ sư Vạn đang ngồi dưới này, nói là có hẹn với ông Đồng. À vâng, chị Ngọc đấy à ? Tôi bảo ông ấy lên nhé.

Thiếu nữ đứng dậy, cử chỉ xuống xã không còn nữa :

— Xin mời ông đi vòng ra đường Tự do. Tòa nhà này ăn thông ra đường ấy. Đến căn nhà sơn xanh, có gắn biển «Công ty Việt nam Điện tử» xin ông bấm chuông, có người sẽ đưa ông lên gặp ông Đồng.

Văn Bình chưa chịu đi. Chàng hỏi, giọng liếc nhìn :

— Cô có đôi mắt và cái miệng đẹp quá. Xin lỗi, tên cô là gì ?

Thiếu nữ cười thật tươi :

— Thưa ông, em quên mất tên rồi. Ông hỏi ông Đồng thì biết tên em.

— Mời cô tối nay đi ăn với tôi được không ?

— Rất hân hạnh cho em. Nhưng ông phải xin

phép ông Đồng đã.

— Kỳ quặc. Không lẽ muốn lấy chồng cô cũng phải xin phép ông Đồng.

Cô gái phì cười :

— Ông nói đúng. Nếu ông Đồng cho phép, em sẽ đi ăn tối nay với ông. Em làm ở đây cho tới 8 giờ tối.

— Tôi sẽ đón cô ở nhà riêng.

— Em ở luôn ở sở. Ông hỏi ông Đồng thì biết phòng em.

Văn Bình lầm bầm :

— Ông Đồng, ông Đồng. Hẳn ta là ai mà có quyền thế ?

Thiếu nữ mỉm cười không đáp. Văn Bình cũng không biết « ông Đồng » là ai. Lát nữa, gặp ông Hoàng, chàng sẽ nhờ « cụ via » xài xẻ cho ông Đồng phải gió kia một trận.

Văn Bình vụt màu thuốc Salem xuống đường, rảo bước về phía bờ sông. Lòng chàng ấm hẳn lên. Chàng mong trời chóng tối, để chàng khoát tay cô gái, hôn lên môi, lên mắt nàng cho đỡ cơn thèm. Một đồng hồ gõ lớn để chập lè đường trước hãng thuốc tây Rút sen, Văn Bình phải đi xuống đường nhựa.

Chàng đứng lại, móc túi Salem cuối cùng ra hút, chưa kịp châm lửa thì một chiếc xe đua không biết từ đâu tới, phóng như điên vào người chàng. Trong thành phố, trên con đường hẹp, tài xế dám chạy trên trăm cây số một giờ, lại không thèm bóp còi báo hiệu nữa. Chiếc xe sơn đen còn cách chàng hai thước, chàng mới sực nhớ ra cái chết gần kề. Vội vàng, chàng phi thân, nhảy vọt lên.

Chàng ngả sóng soài trên lề đường, song vũng dầy được ngay.

Chiếc xe đua thẳng đánh kít ở đầu đường. Máu nóng trào lên thái dương Văn Bình. Chàng quyết cho tài xế bài học thấm thía về nghệ thuật lái xe trong một thành phố đông đúc. Phải quần áo, Văn Bình thọc tay vào túi quần, khệnh khạng tiến về chiếc xe đua. Đó là 1 chiếc Mercedes 190 SL, loại xe ngón đường nhanh như chớp nhoáng do Đức sản xuất, ở Sài Gòn chỉ có rất ít.

Đã giận, chàng càng giận thêm vì xe đậu rồi mà tài xế không thèm bước xuống xem chàng còn sống hay chết. Nắm tay gán guốc trong túi quần run lên. Chàng định tặng cho tên lái xe ngạo ngược một quả thối sơn vào giữa miệng, xin y bốn cái răng cửa để từ nay trở đi y không thể mở miệng vì von và hôn môi người đẹp nữa.

Chàng rút tay khỏi túi quần, xoa xoa vào áo như để mài cho sắc. Kính ngạc xiết bao, một giọng nói ngọt như kẹo Hòa lan và thơm như nước hoa Chanel số 5 từ chiếc xe đua cất lên :

— Anh việc gì không? Em thành thật xin lỗi anh.

Cửa xe đóng đánh sầm. Trên xe, bước xuống một thiếu nữ đẹp tuyệt trần. Nàng mặc váy ngắn cũn cỡn nên khi xuống xe để lộ cặp giò phía trên trắng như ngó sen, đều đặn như nặn trong cầm thạch lại không mang một vết sẹo nhỏ. Văn Bình bối rối trong một giây đồng hồ. Chàng nổi danh bình tĩnh trước thần Chết, song lại có nhiều yếu điểm trước đàn bà, nhất là đàn bà thật đẹp.

Chàng ngậy người ngắm nàng. Nàng trạc hai mươi, tuổi thần tiên của giống cái, mở tóc dài lòa

xoa rú xuống vai, làm nổi bật khuôn mặt dài, đôi mắt to, đen láy, hàng mi dài cong g vút, cái mũi dọc dừa, hơi cao như người đàn bà phương tây, cái miệng nhỏ hình trái tim—chao ôi, miệng đã đẹp, môi và răng còn đẹp hơn, môi đỏ chon chót như thoa son, răng đều và trắng.

Thần bình của nàng là một kỳ công của tạo hóa. Nàng cao gần thước bảy—dĩ nhiên phải trừ hao đôi giày một tấc, không mập, không gầy, bụng thắt lại, mông nở ra tròn trịa, khiến Văn Bình muốn vỗ vào đó một cái và nhút là bộ ngực không mềm, không cứng hơi rung rung khi nàng uốn ẹo xuống xe. Đột nhiên, Văn Bình cảm thấy khát nước. Có lẽ vì chàng tưởng lầm ngực nàng là hai trái lê Nhục bản trắng muốt, thứ lê tròn, trắng, da mỏng tanh, và nhiều nước ngọt lạt, bày bán ở chợ Bến thành.

Thiếu nữ mặc áo thun bằng sợi đàn mắt cáo để lộ đồ mặc bên dưới, hở đến nách, khoe đôi cánh tay thon trắng, bàn tay dài, ngón tháp bút, cổ tay bắp chuối, khuỷu tay tròn, bờ vai thon thon, tỏa ra một mùi thơm, không phải mùi nước hoa, mà là mùi da thịt còn trinh. Thiếu nữ cúi đầu chào chàng :

— May quá, anh không hề gì. Một lần nữa, em xin anh tha lỗi.

Văn Bình sững sờ, không biết trả lời ra sao. Lúc nàng nghiêng mình, cái áo thun hở cổ quá sâu cổ tình dang cho cặp mắt hau háu của chàng những trái cấm độc nhưt vô nhị. Chàng lắp bắp :

— Cô đẹp quá nên...tôi không chết được.

Thiếu nữ phá lên cười :

— Anh ăn nói duyên dáng và lịch sự quá. May

phúc cho em, nếu đụng phải người khác thì đã ăn bạt tai chày má rồi.

— Trời, quý sư cũng không dám đánh cô nữa là người. Tôi bị hất chết, tôi không đánh cô, nhưng tôi muốn bắt đền cô.

Mắt thiếu nữ sáng lên :

— Vâng, lỗi tại em, anh muốn đền bao nhiêu. em cũng xin nhận.

Văn Bình nháy mắt, tình tứ :

— Không, cô phải đền tôi bằng cách đi ăn tối nay với tôi. Tám giờ, cô bằng lòng nhé ? À, tên tôi là Văn Bình, tên cô là gì nhỉ ?

— Gớm, anh tham quá. Hồi ba câu một lúc làm em ngại thở, trả lời không xuê. Tên em là Quỳnh Loan, Trương thị Quỳnh Loan. Em không thích ăn cơm và đi chơi tối với người lạ. Em tin anh dùng dẫn nên sẵn sàng nhận lời. Sau tám giờ, em sẽ chờ anh ở đây.

Văn Bình định hỏi địa chỉ nàng song Quỳnh Loan đã tắt đèn treo lên xe, và trong chớp mắt nàng đã phóng như tên bắn. Chàng thở dài nhìn theo chiếc xe xinh xắn. Trời ơi ! mới chín giờ sáng, nghĩa là còn mười một tiếng đồng hồ, vị chi 660 phút, hoặc 39.600 giây đặng đặng nữa chàng mới được tái ngộ mỹ nhân Chàng cầu Trời, khẩn Phật cho ông Hoàng không bắt chàng đi ngay. Dầu phải từ chức, dầu bom nguyên tử rơi xuống Sài Gòn, chiều nay, chàng quyết ăn cơm tối với Quỳnh Loan, ôm cái eo thon đẹp của nàng, nháy một bài luận vũ, và, và, và... Văn Bình không dám nghĩ thêm nữa. Nàng áo đề lấm, không phải chơi đầu. Khi chàng giả vờ ngã và o người nàng, ghé vào đôi môi

hoa nở hôn đưa một cái, chắc chắn nàng sẽ tặng cho chàng một cái hôn thắm thía bằng mười ngón tay dài có móng sắc. Bất giác, Văn Bình lấy tay xoa má. Trong đời, chàng đã bị đàn bà tát nhiều lần. Song lần nào chàng cũng được đền bù lại bằng những phút mê ly đến xum đầu gối.

Nhân nhạ chàng đứng chân trước căn nhà nhỏ sơn xanh, gắn biển đồng « Công ty Việt nam Điện tử », lúc nào không biết. Bỗng chàng giật mình đánh thót. Chết rồi, chàng đã hẹn đi ăn với cô-gái-không-tên đúng tám giờ, chàng lại hẹn đi ăn với Quỳnh Loan cũng đúng tám giờ. Cả hai đều đẹp, song Quỳnh Loan sắc sảo và kêu gọi hơn nhiều. Chàng nhủ thầm : « lát nữa, gặp thẳng cha gọi là ông Đồng, mình lờ luôn đi, đừng nhắc tới chuyện hẹn hò với cháu gái hẳn nữa. » Nhưng nếu ông Đồng là ông Hoàng ?

Bồ hôi ướt đầm cổ áo, Văn Bình đưa tay bấm chuông. Đứng ba chục giây sau, cửa mở, một thiếu nữ — trời, sao ông Hoàng chỉ dùng toàn thiếu nữ làm nhân viên — lộ đầu ra, giọng ôn ền :

— Thưa, ông là kỹ sư Vạn phải không ?

Chàng gật đầu. Nàng xich sang bên, nhường chỗ cho chàng vào. Nàng đi trước, qua một cái hành lang sơn màu đợt chuỗi ngoạn mục. Văn Bình chỉ để ý tới đôi giò mềm mại và cái móng uốn éo của nàng. Đến thang máy, nàng mở cửa, mời chàng vào. Không hiểu vì thang máy hẹp hay vì nàng cố ý, nàng áp ngực vào người chàng. Trong một giây, Văn Bình ngạt thở. Phen này, có lẽ chàng phải xin phép ông Hoàng cho làm thư ký quen ở tổng hành doanh một thời gian.

Thang máy dừng ở lầu tư. Thiếu nữ dẫn chàng qua hành lang khác, trải nệm cao su ngăn tiếng động, đến một cánh cửa thép, sơn đỏ, bên ngoài có miếng giấy hình chữ nhật để chữ « phòng đợi ». Bước vào phòng đợi, Văn Bình choáng mắt. Đó là một căn phòng trần thiết cực kỳ sang trọng, không có cửa sổ, vì được gắn máy điều hòa không khí riêng, tường quét vôi xám, không treo ảnh. Trên trần, chàng thấy bốn cái lỗ tròn, đó là bộ phận dẫn hơi lạnh vào phòng. Chàng nhìn kỹ và hoảng hốt. Một trong bốn lỗ tròn là ống ảnh bị mặt của vô tuyến truyền hình. Mọi việc xảy ra trong phòng đợi đều được thu vào phim nhựa, chuyển tới một trung tâm kiểm soát.

Tuy nhiên, điều làm Văn Bình hoảng hốt nhất là sự hiện diện của bà thiếu nữ trạc hai mươi, ngồi sau bàn, một cái bàn dài trông như quầy bán vé xi-nê, cô nào cũng xinh tươi như hoa hồng trong nắng sớm. Một cô đứng dậy, ngực phập phồng sau làn áo mỏng dính như giấy bóng :

— Xin mời kỹ sư Vạn ngồi chơi một lát. Ông Đồng đang bận.

Chàng nhún vai, ngồi xuống ghế, rút thuốc Salem ra hút. Ba thiếu nữ châu đầu vào nhau, nói nhỏ một hồi, rồi ngó chàng cười khúc khích. Chàng nhìn cô ngồi giữa, cô đẹp nhất :

— Ông Hoàng có ở đây không cơ ?

Thiếu nữ ngạc nhiên :

— Thưa, ông Hoàng nào ạ ?

— Có cô Nguyễn Hương không ?

— Thưa, cô Nguyễn Hương nào ạ ?

Văn Bình thở dài. Ba thiếu nữ lại rúc rích

cười. Để khỏi ngưng, Văn Bình vớ lấy tờ báo Anh ngữ lên đọc. Chàng nâng tờ báo ngang mày, cố khỏi nhìn ba cặp mắt to và đen, có mãnh lực thu hồn dân ông. Bỗng chàng để ý tới một cái tựa dài năm cột ở đầu trang nhất : « Một cuộc phóng thích lạ lùng : tử tội Bôrin được trả cho Nga sô. Nội dung ban tin như sau :

« Theo tin của hãng Mỹ Liên xã, chính phủ Hoa kỳ vừa bắt thần ân xá một tử tội nguy hiểm làm gián điệp cho Nga sô, và đưa y về Mạc tư khoa. Tên y là Anattát Bôrin, tài xế sứ quán Sô viết tại Hoa thịnh đốn, bị bắt cách đây không lâu về tội dọa dẫm một nhân viên CIA và bắn chết một cảnh sát viên FBI. Ra tòa, Bôrin bị kết án tử hình. Đơn xin ân xá của tử tội đã bị tổng thống Đôn-son bác bỏ và Bôrin phải lên ghế điện thọ hình trong khám đường Sing Sing.

« Một phút trước khi thọ hình, Bôrin được trả tự do, theo lệnh hỏa tốc của tòa Bạch ốc. Chính phủ Hoa kỳ chưa ra thông cáo về vụ này, song theo nguồn tin thành thạo, người ta được biết tử tội được ân xá sau khi chính phủ Sô viết tích cực can thiệp với bộ Ngoại giao Mỹ. Việc phóng thích một tử tội Sô viết mới xảy ra lần đầu trong lịch sử nền tư pháp Hoa kỳ.

« Dư luận Mỹ rất xôn xao. Theo tin chưa được phối kiểm, dường như Trung ương Tình báo CIA đã phản đối với tổng thống, song sự phản đối được đệ lên quá muộn vì tử tội Bôrin đã rời phi trường Nữ ớc Người ta chưa hiểu tại sao tòa Bạch ốc không tham khảo ý kiến của CIA trước khi ra